

Be kell látnom, és látom:
értelmetlen nyargalok a pusztán.
Kiáltok utánam, mindhiába –
bűbáj rabja: megállni nem tudok.
Vethetek elélem akadályt –
vonz a sose-látott.
Ravaszul kitérvelt torlászaim előtt
kis híján halálra nevetem magam.

Szállok azután, és ezt is látom,
baljósan csipkés hegyek fölött.
Jobbomon fényes nappali csillag,
balomon sötét semmin a Hold.
Ingem fehér kemény vászna
lebeg a szélben, zakatol, mintha
így találna rám az üzenet:
lehet igazam.

Nehéz a földre lépni, omolhat a part.
Egy élet töprengései: jel, vagy kezdet ez?
„Nem lehet követni téged, elmaradtunk,
s tudjuk, számodra nincs visszaút.”
Látok Anyát – felhőnyi sóhaj.
Hallok nem beszélni bajt sejtő Apát.
És igen, látom: morajlik bennünk
ég s föld között a fontos idő.

Ne féltsetek, számtalanszor írtam már, hiába.
Ájtatos zsebmetszők között élek.
Rajtunk gyakorolják a nemes mesterséget.
Szélsodort ejtőernyők legszebb szavaink.
Még egy álom, s elfelejtem, ki helyett
röstelkedem...

Nem szeretnék a bőrömben lenni!

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Király László

Látó Szépirodalmi Folyóirat